

Heinz Vilmos :

Viszem fajom átokkeresztjét

*a jólakottságot, közöny-boldogságot, s halálos megállást,
a betűiszornyt, mely mindig dúsan virult itt
e zsiros talajban, hol keresztre feszítve szomjaznak
már remény-fáradt, ifjú-betű-messiások.*

*Új elvek zászlaját bontottam, s szóltam : előre Testvér!
De intő szavak szóltak : ne menj, a betű itt gúnyfigura,
És remény-tarsolyámmal a félúton már megálltam,
mert fajom korbácsától lett véres homlokom . . .*

*Itt nem él a lélek, meghal minden mi nem jár haszonnal
még kicsi embrió az »elég« — öreg aggastyán a »még«,
a gyomrok az önzés józan-biztos hidján lépkednek,
az agyak nem kutatnak : minek, miért? —*

*Mert itt még sosem virult napja a szó és betűhirdelőknek,
az évek egyformán fáradt-hasznos robotba hullanak,
muzsika szól, bor ömlik, fejek nem tépelődnek, — minek?
az ember esze ügyis korlátolt és véges.*

*A szívnek nincs dala. Itt csak a pénznek van zenéje,
cifra tündérruhában jár lármásan a Fősvénység,
apa fiát, testvér testvért öl meg egy marok földért,
mert jaj, ez a föld tejjel folyó Kánaán . . .*

*Viszem fajom átokkeresztjét, s ha leroskadok alatta,
fellármázom a pénzülökön az élet elzárt szavát,
s ha kacaj és gúny-botokkal ütnek, én mégis viszem,
viszem, hogy lássa mindenki véres homlokom . . .*